

KD 14/2 - 1991

Fem dages våbenhvile

Randbemærkning

Af Kai Kjær-Hansen

Theol.dr. Kai Kjær-Hansen.

Leif Munksgaard har i en længere artikel i KD (9. februar) gjort rede for, hvad en fem dages våbenhvile i Golfkrigen kunne bruges til. Det er ikke småting. Bortset fra, at jeg ud fra en realistisk betragtning ikke engang kunne drømme om eller har fantasi til at forestille mig, at den Israelsk-palæstinensiske konflikt kan klares på hverken fem dage eller fem uger - dertil er situationen alt for kompliceret - får Munksgaard ikke i klare vendinger præciseret den altafgørende forudsætning for fred i Mellemøsten.

Den altafgørende forudsætning for en rimelig løsning på det israelsk-palæstinensiske problem, er, at Israels ret til eksistens anerkendes af dets arabiske naboer. Den dag, en sådan anerkendelse foreligger fra de arabiske

nabostater, er der skabt grundlag for forhandlinger, der kan resultere i mere stabile forhold, end der hersker nu.

Bortset fra Egypten har ingen af Israels arabiske nabostater til dags dato anerkendt Israels ret til eksistens.

Det står enhver frit at mene, at FN aldrig burde have stemt for oprettelsen af en jødisk stat. Men det gjorde FN altså. Derfor bliver al tale om en fredelig løsning i området løs snak, hvis man ikke kan blive enige om, at den altafgørende forudsætning for en fredelig løsning mangler; nemlig den, at de arabiske stater i området anerkender Israels ret til eksistens. Flygtningelejre, Intifadaen, Vestbredden og Gaza som besat område, er følgevirkninger af, at denne anerkendelse mangler fra de arabiske nabo-

stater. Og her er det ikke nok at forudsætte, at et eventuelt nyt Palæstina skulle anerkende Israels grænser fra 1948-1967.

Leif Munksgaard tror stadig på Yassir Arafat. Jeg tror mere på rigtigheden af Jyllands-Postens leder, som den 9. februar bl.a. skriver: »Mundtligt har Arafat ved en festlig lejlighed givet sin accept af Israels eksistensberettigelse. Men nu slår han sig sammen med Saddam Hussein, som angriber Israel med terrorraketter og søger at drage Israel med ind i Golfkrisen med det mål at få den jødiske stat udslettet. Arafat kan da umuligt forestille sig, at han på det grundlag kan skabe imødekommenhed hos Israel og nå en ordning ved forhandling. Men vi har jo allerede fastslået en gang, at Arafat har begået politisk

selvmord«.

Ifølge Munksgaard har Arafat »gentagne gange« hævdet, »at i Palæstina skal der være frihed for alle - både jøder, kristne og muslimer, som i fællesskab skal kunne leve i en demokratisk stat«.

Dette er interessant. Og netop fordi det er interessant, ville det være af interesse, hvis Leif Munksgaard ville oplyse de tekster, hvor Arafat har gjort dette gældende. Ligeledes beder jeg Munksgaard oplyse, om det Arafat - som påstået - har hævdet, forudsætter eksistensen af en jødisk stat, der hedder Israel.

For hvis Arafat lover frihed for jøder, kristne og muslimer i et Palæstina, hvor israel er forudsat fjernet fra landkortet, er vi ikke kommet et skridt nærmere fred. Og så er vi med til at forplumre sagerne.